

Altsammen beroligende sig med at det er en overordentlig frugtbar Anvendelse af Statsmidlerne. Endvidere har man faaet Skjult under Finantsministeriet Alt, hvad der gaar med til Overbestyrelsen og til Revisionen, hvilket Nar for Nar dog heller ikke er ganske smaa Beløb, og endelig tages der aldrig Hensyn til de ikke ubetydelige Summer, som stadigt maa opføres paa Pensionslisten, for at dække Pensionerne til afgaaede Postembedsmænd. Jeg tror derfor, at man, naar man tager alt dette sammen, vil se, at der virkelig er alvorlig Opfordring til engang at forsøge paa at gjøre Holdt paa denne Vet og ikke just at blive ved at tro, at enhver lille Hytte i Danmark skal kunne gjøre Forbring paa at faae Telegrastraade ud i sin Forstue, ikke tro, at enhver Landsby skal have sit eget Postkontor. Det gaar virkelig ikke an, og det er langt fra ikke i den fattige Befolknings Interesse. Selv om der bliver lagt Noget paa Telegramtaxterne, selv om der bliver betalt noget mere for Befordringen af Breve og Personer med Posten, maa man husse paa, at det kun meget uegentlig berører den lavere Klasse; der er sandelig ingen Grund til at vogte paa denne Statteydelse for dem, for hjem den nærmest kommer i Betragtning. — Et andet Punkt, som jo nødvendigvis maa tilbrage sig Opmærksomheden, er det, som alt er blevet berørt af et Par af de foregaaende Talere, nemlig den, som ogsaa jeg synes, meget besynderlige Sakene, som findes, naar man kaster Blikket paa § 26 og ser, at ligeoverfor de til Underkorporaler, Menige og Stolelærere opførte Lønningstillæg findes slet ikke tilsvarende for Embedsmænd. Smidlertid, den naturlige Forklaring af dette tilsyneladende saa besynderlige Forhold har man jo allerede hørt fra den høitærede Finantsministers Side, og vi vare jo bekendte dermed. Et andet Spørgsmaal er det, hvorvidt man tror, at den fulgte Fremgangsmaade er den mest praktiske og hensigtsmæssige til virkelig at sørge for, at et Krav, som man anerkjender Nødvendigheden af at fyldestgjøre, ogsaa virkelig bliver fyldestgjort. Derom kan der vel være forskjellig Tvivl, og man tage ikke denne Sag let. Det er ganske almindeligt, at man ikke skjønner paa et Gode, som man burde skjønne paa det, saalænge som man er i Besiddelse deraf; det er først, naar det er forspildt, naar man har forskjertset det, det er først da, at man rigtig kommer til at se, hvad det var, man har forskjertset, det er først da, at Angeren kommer over Fremgangsmaaden fra deres Side, der have forskjertset Godet. Danmark arvede fra det absolute Monarki en Embedsstand, hvis Dygtighed, Ærlighed, Trofasthed, Arbeidsomhed og Sæderlighed jeg tror var almindelig anerkjendt. Denne Klasse af Statsborgere har vistnok med Sandhed kunnet siges at bære Friheden frem her i Landet. Jeg tror, man kan

i en ægte Betydning af Ordet vel kalde det a demokratisk Embedsstand, vi dengang vare i Besiddelse af. Lad os vogte os for at komme til at stille os saaledes overfor den, at den lidt efter lidt, nedtrykt og kuet og paatvungen Misforhold med sin Stilling, tilintetgjøres. Lad os ikke komme dertil, at alle de Dygtige hige bort fra den, og lad os ikke tabe dem. Vi have jo Allset Tilfælde, hvor Departementschefer forlade Embedsstillingen og gaa over i privat Tjeneste, hvor dygtige yngre Mænd søge at komme bort fra Statstjenesten, og saa strax vise, i hvilken Grad de har handlet rigtigt dert, idet de faae en Virksomhed, der er fuldkommen tiltalende og en Løn, som man næsten kan sige, tilbøbeligt overstrider den, de kunne opnaa paa Embedsbanen. Selv om saa faretruende Forhold ikke gjøre sig gjældende, vil der dog være en Trang tilstede for Mangfoldig til at vende deres Interesse, vende deres Ør bort fra deres Embedsgjerning og nødvendigt søge en hvilken som helst anden Besjæftigelse, der kan give dem noget Bidrag til det Underhold, Staten negter dem. Det er derfor, tror jeg, vel et Forhold, som kræver den allerstørste Opmærksomhed fra Lovgivningsmagtens Side, at sørge for, at dette ikke blive endnu yderligere forværret fra det Punkt, hvorpaa det allerede er bragt. Der kommer endnu mange ubehagelige Omstændigheder til, som samlede have frembragt den sørgelige Stilling, hvori Embedsstanden nu befinder sig. Efter den sidste ulykkelige Krig blev der pludselig en Mængde Embedsmænd, som maatte søge Ansættelse, og som der maatte gives Ansættelse indenfor Kongeriget Grændser, og som derved optog Pladserne for Andre. Avancementet for de Yngre var derved allerede i høieste Grad vanskeliggjort og hæmmet, men samtidig maatte Regjeringen efter Opfordring fra Rigsdagen være betænkt paa at undersøge, om der ikke overalt kunde ske Indskrænkninger i Antallet af Embedsmænd, og desto værre, som de forekommer mig, Regjeringen var kun altfor be-redovillig til at gaa videre og vise sin Interesse for at imødekomme Osferne ved at stryge til det Alleryderste. Jeg tror, at dette allerede nu føles meget stærkt, at man i den Henseende er gaaet langt, langt over, hvad man skulle. Særligt er der jo ikke Tale om, og man maa ikke tro, at her ubelukkende handles om Embedsmændene, det er jo ogsaa Bestillingsmændene imtil de allerimpleste, tarveligste Stillinger, der leve under samme Forhold. Det er derfor ingenlunde store Potentater, der er Tale om at give yderligere Tillæg til deres overslødige Løn. Nei det er smaa og tarvelige Arbejdere, der ikke kunne taale at miste selv det Allermindste. At Tillæget ikke længere bør betragtes som Dyrtidstillæg, tror jeg, at man vil indrømme mig, og at man let vil kunne blive enig om. Men det maa heller ikke betragtes som Noget, der ubelukkende skal